

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Sociálnej poisťovne Bratislava**, pobočka Košice, Festivalové námestie č. 1, Košice, proti povinnému **A., s.r.o.**, so sídlom v K., **pre vymoženie 19 939,-- Sk (661,85 Eur)**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. Er 5859/2000, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 10. marca 2011 sp. zn. 2 CoE 515/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením z 2. apríla 2008 č.k. Er 5859/2000-10 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, zastavil ju a oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie v sume 3 633,-- Sk (120 59 Eur) do troch dní. Rozhodnutie o trovách exekúcie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 203 ods. 2 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Košiciach po zrušení jeho prvého a druhého uznesenia Najvyšším súdom Slovenskej republiky (uznesením z 28. januára 2010 sp. zn. 1 Cdo 37/2009 a uznesením z 22. septembra 2010 sp. zn. 4 Cdo 205/2010), v poradí tretím uznesením z 10. marca 2011 sp. zn. 2 CoE 515/2010, opätovne zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa trov exekúcie tak, že súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súdny exekútor podal 22. februára 2008 návrh na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na zastavenie exekúcie z dôvodu, že Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 6 K 9/2005-19 z 15. novembra 2005 zamietol návrh na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku a 11. januára 2006 bol povinný vymazaný z obchodného registra, čím došlo k zániku povinného, z čoho vyplýva, že povinný bol vymazaný

z obchodného registra po uplynutí doby viac ako 5 rokov od začatia exekučného konania a súdny exekútor túto skutočnosť oznámil konajúcemu súdu po uplynutí dvoch rokov od výmazu z obchodného registra. V danej situácii sa exekúcia nezastavuje podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku, teda z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, ale podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, ako to správne v dôvodoch svojho rozhodnutia konštatoval aj súd prvého stupňa. V situácii, že povinný zanikol bez právneho nástupníctva výmazom z obchodného registra, zastavenie exekúcie nijakým spôsobom nezavinil oprávnený a vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od začatia exekučného konania do doby výmazu povinného z obchodného registra, ani nemohol pri náležitej opatrnosti v čase podania návrhu predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Uviedol, že nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy (I. ÚS 5/00, I. ÚS 164/04) a súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania (I. ÚS 48/05). Tento nárok však možno uplatniť a priznať len v súlade s čl. 46 ods. 4 Ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy, t.j. za splnenia zákonných predpokladov na jeho priznanie, ktoré sú obsiahnuté v príslušnom procesnom poriadku, t.j. v exekučnom poriadku (II. ÚS 12/05). V prejednávanej veci dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre uloženie povinnosti oprávnenému, nahradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s poukazom na ustanovenia § 251 ods. 4 v spojení s § 224 ods. 1, § 243d ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor. Žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že toto rozhodnutie nemá oporu v zákonných ustanoveniach, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnych skutkových zistení, čo má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a v konaní o odvolaní došlo k takým vadám uvedeným v § 237 písm. f/ O.s.p., ktorými bola exekútorovi, ako účastníkovi konania o trovách konania, odňatá možnosť konať pred súdom a súd nerešpektoval zákonný návrh exekútora na priznanie trov exekúcie ustanovený v § 196 v spojení s § 200 Exekučného poriadku. V úvode obsiahleho dovolania zopakoval procesné pochybenia odvolacieho súdu až do vydania jeho tretieho (týmto dovolaním napadnutého) rozhodnutia a ďalej veľmi podrobne zopakoval obsah doterajších svojich dovolaní v ktorých rozobral dôvody nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím

súdom (vada podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), z ktorých odvodzoval dôvodnosť svojho dovolania.

Oprávnený sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), predovšetkým skúmal, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

V danej exekučnej veci smeruje dovolanie súdneho exekútora proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy, lebo nejde o uznesenie uvedené v § 239 ods. 1 O.s.p., ale ani o potvrdzujúce uznesenie, ktoré by patrilo do niektorej z kategórií potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Navyše v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. predchádzajúce odseky neplatia, ak ide - okrem iných vymenovaných uznesení - o uznesenie o trovách konania. To znamená, že procesná prípustnosť dovolania je v posudzovanom prípade vylúčená priamo zo zákona (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Dovolací súd v súlade s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., ktoré pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných vád (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne

nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne osadeným súdom). Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na skúmanie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.).

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom. Postupom súdu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. však treba rozumieť len taký procesný postup súdu, ktorým je účastníkovi znemožnené buď zúčastniť sa na konaní alebo realizovať ďalšie procesné práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva pre príslušný úsek konania. Z uvedeného vymedzenia vyplýva, že k naplneniu predpokladov prípustnosti dovolania (takéhoto dovolacieho dôvodu) dôjde vtedy, ak súd porušil konkrétne procesné ustanovenie, ktorého bezprostredným následkom bolo odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Toto ustanovenie sa teda vzťahuje len na taký nezákonný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní uplatniť konkrétne procesné práva.

V danom prípade dovolateľ namietal v súvislosti s naposledy napadnutým uznesením odvolacieho súdu z 10. marca 2011 č.k. 2 CoE 515/2010-93, odňatie možnosti konať pred odvolacím súdom spočívajúce konkrétne v tom, že odvolací súd rozhodnutie dovolacieho súdu (uznesenie z 22. septembra 2010 sp. zn. 4 Cdo 205/2010) nedoručil právnej zástupkyňi, ktorá ho v tom čase vo veci zastupovala. Túto procesnú vadu vo svojom postupe odvolací súd odstránil tým, že na základe pokynu dovolacieho súdu uvedené uznesenie doručil zvolenej zástupkyňi do vlastných rúk (por. čl. 122 p.v.).

Keďže táto konkrétne vytýkaná vada odvolacieho súdu bola odstránená, ohľadom napadnutého uznesenia nemožno uplatniť vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Ďalšie uvádzané námietky dovolateľa sa týkali výlučne napadnutia právneho posúdenia prejednávanej veci (nepriznanie trov exekúcie) odvolacím súdom, ktorý zmenil v časti trov konania uznesenie súdu prvého stupňa tak, že dovolateľovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Právne posúdenie veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samotný tento dôvod ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa

§ 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. mája 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová